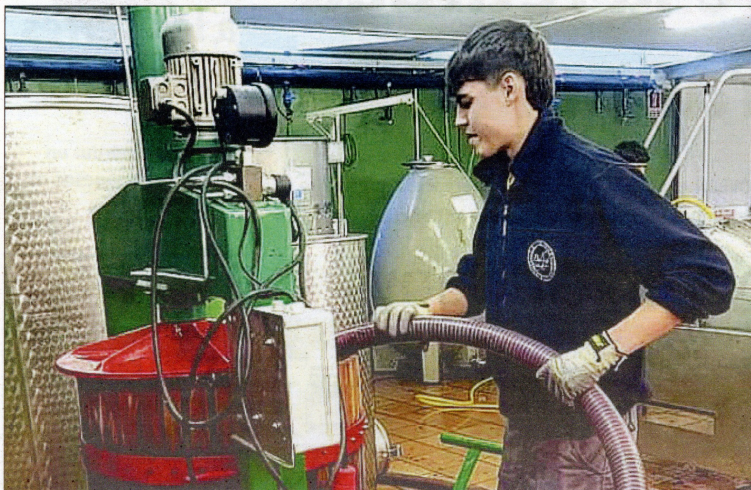

En un escenari en què Catalunya ha perdut una quarta part dels ocupats en l'agricultura en les dos últimes dècades i el PIB agrari de les Terres de l'Ebre encara té un pes destacat en l'economia territorial, possibilitar el relleu generacional al camp és determinant

“Volem ser pagesos”: la generació que aposta pel camp malgrat les dificultats

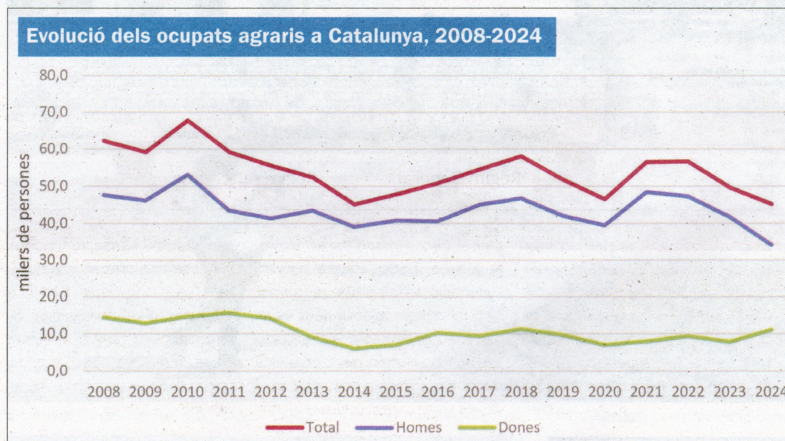
Andreu Navarro i Ferran Galano, en dos imatges preses a l'escola de capacitat agrícola de Gandesa. /CEDIDES

Tortosa David Benito Llatge

Del debat sobre el futur del sector primari a Catalunya sovint se'n parla des de les xifres macroeconòmiques, pressupostos europeus i gràfics sobre l'envelliment de la població agrària. Però, més enllà d'estes dades, Ferran Galano i Andreu Navarro, dos joves estudiants de l'Escola Agrària de Gandesa i descendents de famílies productores de les Terres de l'Ebre, donen testimoni de què significa voler ser pagès avui.

Tant Ferran com Andreu compartixen un mateix origen: han crescut vinculats a la pagesia des de ben xicotets, ajudant a casa en les faenes de l'olivera i la vinya. Per a ells, la decisió d'estudiar i dedicar-se al camp no naix d'una idealització urbana, sinó d'un coneixement directe i profund del sector.

Ferran té clara la seua voluntat de futur: “Jo em vull dedicar a ser pagès de la terra”. Tot i la seua joventut, identifica alguns dels principals reptes econòmics que afronta el sector. Explica que un dels problemes més importants és el preu del fruit, que continua estancat o massa baix, fet que obliga moltes explotacions a una dinàmica cada vegada més exigent per a poder mantindre's. “Cada

vegada hem de portar més hectàrees per a poder viure igual”, resumeix. El relleu generacional, per tant, va estretament lligat a la necessitat de créixer en dimensions. Un creixement que topa amb l'elevat preu de les poques finques productives que surten al mercat i amb la paradoxa de veure terrenys de muntanya abandonats que ningú recupera.

L'Andreu, que actualment cursa primer del cicle mitjà d'Olis i Vins a Gandesa, va arribar a l'escola centrat exclusivament en el món de l'oli, una

herència directa de la tradició familiar. Tanmateix, la formació li ha obert noves perspectives i li ha despertat l'interès pel sector vitivinícola, una possibilitat que inicialment no s'havia plantejat.

Per a ell, el pas per l'escola agrària no servix només per a aprendre a treballar, sinó també per a entendre els fonaments tècnics de cada decisió. “Està molt bé saber fer-ho, però també és important saber per què ho fas”, afirma. Este coneixement els proporciona eines per a qüestionar

determinades pràctiques tradicionals que han vist a casa i explorar alternatives més eficients: organitzar millor el temps, reduir l'esforç físic i disposar de més marge per a gestionar altres aspectes de l'explotació, com ara la paperassa.

Un dels aspectes que estos joves assenyalen amb més insistència és la càrrega administrativa que suporta el sector. “Nosaltres volem ser pagesos, no volem ser ni informàtics ni administratius”, lamenta Ferran. Tots dos denuncien que l'excés de

tràmits i gestions digitals dificulta el dia a dia de les explotacions i els obliga sovint a recórrer a entitats col·laboradores o sindicats per a poder complir amb les obligacions administratives, assumint-ne el cost de la seua pròpia butxaca. La seua reivindicació passa per una simplificació real dels procediments per a poder dedicar més temps a la producció.

Malgrat les advertències d'un entorn que sovint els recorda que es tracta d'un sector mal remunerat i exigent, cap dels dos se planteja fer marxa enrere. Per a Andreu, la recompensa arriba quan se completa el cicle del producte: “Després de tot un cicle treballant i cuidant les plantes, veure que la gent te compra l'oli o el vi perquè és bo et fa sentir molt content”. El valor d'esta faena, expliquen, també es mesura en la satisfacció de veure reconegut l'esforç invertit durant mesos.

Ferran, a més a més, considera que molts joves se podrien dedicar a l'agricultura: “Si us agrada, tireu endavant, perquè realment se'n pot viure”. Unes paraules que reflecteixen la confiança, la determinació i el compromís amb un ofici que, malgrat les dificultats, continua tenint futur per a qui decidix apostar-hi amb convicció.